

ת"פ 51384/05/20 - אביב קורצקי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 51384-05-20 מדינת ישראל נ' קורצקי

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
המבקש	אביב קורצקי
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה להפרדת אישומים.

רקע דיוני

נגד הנאשם הוגש ביום 24.5.20 כתב אישום המייחס לו שני אישומים. האישום הראשון מייחס לנאשם עבירה של שוד בנסיבות מחמירות, האישום השני מייחס לנאשם עבירה של תקיפה לשם גניבה.

על פי עובדות האישום הראשון, בתאריך 30.4.20 סמוך לשעה שש וחצי בבוקר, רכבו הנאשם ואדם אחר, על אופניים חשמליים בעיר בת ים, כשהם עוטים על פניהם מסיכות שחורות. אותה עת הלך י.ג לכיוון בית הכנסת הנמצא בסמוך לאותו מקום. השניים התקרבו אל י.ג. האחר דחפו ותקפו אותו במכות אגרוף עד שהפיל את י.ג על הקרקע. מיד אחר כך, הוציא האחר אלה שהחביא מתחת לחולצתו וחבט ב- י.ג באמצעותה מספר פעמים בראשו ובשאר חלקי גופו. בעוד י.ג שרוע על הקרקע כתוצאה מהאלימות כלפיו, האחר רכן על י.ג, הצמיד בחוזקה את רגלו לפלג גופו העליון ואחז בו בשתי ידיו. באותה עת נטל הנאשם מידיו של י.ג את מכשיר הטלפון ("הפלאפון" כלשון כתב האישום) ושליף מכיס מכנסי המתלונן את ארנקו שהכיל בין היתר תעודת זהות, כרטיסי אשראי וכסף מזומן בסכום שאינו ידוע. אחר כך בעט הנאשם ב- י.ג והאחר חבט בראשו באמצעות האלה. השניים נמלטו כשהם רוכבים על האופניים החשמליים. עוד נאמר בכתב האישום כי באותו יום סמוך לשעה 9:40 הגיע הנאשם לחנות לממכר טלפונים בבת ים ומכר את הטלפון הגנוב.

על פי עובדות האישום השני, בתאריך 13.5.20 סמוך לאחר חצות (00:20) שהה הקטין י.מ ביחד עם הקטין א.ח ואחר בשם דניאל קצוני במקום מסוים בעיר בת ים. סמוך לכך, הגיע הנאשם למקום, כשהוא מצויד בתרסיס פלפל, פנה לקטין י.מ ודרש את מכשיר הטלפון הנייד שברשותו. י.מ לא נענה לדרישת הנאשם. הנאשם הבחין בטלפון נייד המצוי

סמוך ל- י.מ, נטל אותו לידיו ותקף את י.מ בכך שריסס לעברו תרסיס פלפל. מיד אחר כך נמלט הנאשם מהמקום. עוד נאמר כי בהמשך אותו יום הוחזר הטלפון ל- י.מ באמצעות א.ח שכאמור היה אף הוא באותו מקום.

טענות הצדדים

בפתח הדיון שהתקיים ביום 5.11.20 שמהותו היא מענה לכתב האישום, טען בא כוח הנאשם "טענה מקדמית". טענתו היא שיש לפצל בין האישומים לפי שצירופם אינו עולה בקנה אחד עם הוראות המבססות צירוף אישומים. על פי טענה זו, האישום השני מצוי בסמכות בית משפט השלום, וראוי היה להגיש כתב אישום נפרד בעניין אישום זה לבית משפט שלום. למעשה ביקש בא כוח הנאשם להורות על הגשת כתב אישום המתייחס לאישום השני בבית משפט שלום.

המאשימה מתנגדת לבקשת בא כוח הנאשם משום שאין פסול מבחינת סמכות בית משפט מחוזי לדון בעבירות שבסמכות בית משפט שלום, וכי במקרה שלפנינו יעילות הדיון ומהות העבירות סוללות את הדרך לצירוף אישומים.

דיון והכרעה

הנושא בו אנו דנים עניינו בשתי הוראות חוק: סעיף 149(3) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (להלן: "החוק") וסעיף 86 לחוק.

כותרתו של סעיף 149 לחוק היא "טענות מקדמיות", עניינו של ס"ק (3) לסעיף זה, הוא: **"פגם או פסול בכתב האישום". הטענה היא שבצירוף אישומים שאין קשר ביניהם לבד מכך שמדובר באותו נאשם יש כדי פסול משום החשש לדעה קדומה נגד הנאשם והשחרת פניו.**

סעיף החוק השני הרלבנטי לדיון הוא סעיף 86 לחוק שעניינו "צירוף אישומים". סעיף זה קובע כדלקמן:

"מותר לצרף בכתב אישום אחד כמה אישומים אם הם מבוססים על אותן עובדות או על עובדות דומות או על סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת; בצירוף אישומים כאמור מותר, על אף כל דין אחר, לצרף לאישום בבית משפט מחוזי גם אישום בעבירה שאינה פשע".

דין הבקשה להידחות. העובדה שאישום מסוים מבין האישומים מצוי בסמכות בית משפט שלום אין לה ולא כלום עם הפרדת האישומים. סעיף 86 לחוק קובע במפורש כי מותר לצרף אישום בעבירה שאינה פשע לכתב אישום המוגש בבית משפט מחוזי.

השאלה שיש לתת עליה מענה היא: האם צירוף שני האישומים מצוי בגדרו של סעיף 86 לחוק. התשובה לכך חיובית.

המחוקק "ידע" לקבוע בסעיף זה שלא רק אישומים שהעובדות בהם "אותן עובדות" שאותם ניתן לצרף אלא גם אישומים שהעובדות בהם "דומות".

האם העבירה של תקיפה לשם גניבה דומה לעבירת השוד, או לא? ראשית, עיון במרכיבי עבירת השוד יגלה כי עבירת השוד הינה עבירה לפיה **"הגונב דבר, ובשעת מעשה או בתכוף לפניו או לאחריו מבצע או מאיים לבצע מעשה אלימות באדם..."**. הנה כי כן, מעשה התקיפה באישום השני בא על מנת להקל על הנאשם בביצוע הגניבה ולהימלט מהמקום, כך לפי עובדות האישום השני. אכן, הפסיקה קבעה מבחנים המבדילים בין עבירת השוד לבין עבירת "תקיפה לשם גניבה" וכדבר שנוהג הוא שלעיתים מוגשים כתבי אישום, שהם בגבול שבין שוד לתקיפה לשם גניבה ובהם מיוחסות לנאשמים העבירה החמורה פחות.

כאן המקום להזכיר עקרון משפטי חשוב ביותר, ככל שבטענות מקדמיות אנו עוסקים. העיקרון הוא שהמסגרת העובדתית הרלבנטית לדיון בטענות המקדמיות הינה עובדות כתב האישום והן בלבד.

לפיכך ככל שבוחנים העובדות בשני האישומים נגיע אל נקל למסקנה כי מדובר בעובדות דומות ויש לומר דומות ביותר.

אשר על כן, ככל שהנאשם עומד לדין בעבירת השוד ומיוחסות לו גם עובדות של תקיפה לשם גניבה יהא זה אך נכון, ראוי והולם שהאישומים הללו יידונו בכתב אישום אחד.

אשר על כן, אני דוחה את הבקשה להפרדת אישומים.

מזכירות בית המשפט תעביר את ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ב חשוון תשפ"א, 09 נובמבר 2020, בהעדר הצדדים.